

Sygn. akt V KK 328/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 listopada 2019 r.,
sprawy **J.Z.S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 18 stycznia 2018 r w sprawie o sygn. akt II K (...):

1. uznał oskarżonego J.Z.S. za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującym w dniu 13 lutego 2012 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł obok

kary pozbawienia wolności grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującym w dniu 13 lutego 2012 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;
3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującym w dniu 13 lutego 2012 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz:
 - Ireneusza i G. W. solidarnie kwoty 25.546,75 zł,
 - G. S.A. w W. kwoty 44.302,12 zł;

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018r. o sygn. akt IV Ka (...), Sąd Okręgowy w S. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G. w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego wyeliminował zapis: „z góry powziętym zamiarem” oraz „w dniu 13.02.2012 r.”, a z kwalifikacji prawnej art. 12 k.k.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy,

Obecnie od wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego J.Z.S. zarzucając:

- I. naruszenie art. 439 § 1 pkt 7 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz:
 - I. i G.W. solidarnie kwoty 25.546,75 zł,
 - G. S.A. w W. kwoty 44.302,12 zł, podczas gdy kwoty te stanowią całość roszczeń zgłaszanych przez pokrzywdzonych w toku postępowania karnego,
- II. rażące naruszenia prawa, mogące mieć wpływ na jego treść:
 1. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w dniu 8 lutego 2012 r. w W.
 - naruszenie zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, zasady „*in dubio pro reo*”. jak również zasady swobodnej oceny dowodów (art. 4, 5 § 1 i 2 oraz art. 7 k.p.k.) - przez uznanie J.Z.S. za winnego popełnienia tego czynu, mimo braku wykazania winy oskarżonego;
 2. naruszenie art. 286 § 1 k.k. przez:

- a/ błędne uznanie, że oskarżony działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd G. S.A. z siedzibą w W. oraz G. i I.W. i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia przez nich mieniem, podczas, gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniało znamion stypizowanych w art. 286 § 1 k.k.
- b/ błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona w/w przepisu, podczas gdy, aby móc przypisać popełnienie ww. czynu sprawca musi uzyskać rzecz (mienie lub prawo majątkowe) za pomocą oszukańczych zabiegów, a nie wejść w posiadanie rzeczy na podstawie tytułu prawnego - do którego niewątpliwie miał oskarżony uprawnienia wynikające z umowy dostawy,

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu jako sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego J.Z.S. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który przemawiał za jej oddaleniem w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo naruszenia prawa i to o charakterze rażącym oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie kasacji za całkowicie bezzasadną.

Ponadto, z uwagi na ograniczenia wynikające z treści art. 523 § 2 k.p.k., strony mogą wnosić kasację na korzyść skazanego jedynie w wypadku wymierzenia mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

Jak już zaznaczono na wstępie, skazanemu J.Z.S. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny. W tej sytuacji tylko zarzuty kasacyjne odwołujące się do okoliczności

wymienionych w art. 439 k.p.k. umożliwiają wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Podkreślić przy tym trzeba, że jedynie uchybienia występujące rzeczywiście, a nie tylko pozornie należące do kręgu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, podlegają rozpoznaniu w postępowaniu kasacyjnym. Nie wystarczy zatem samo nazwanie określonej sytuacji procesowej okolicznością wymienioną w art. 439 k.p.k., ale musi ona należeć do tej kategorii uchybień w świetle utrwalonej wykładni i praktyki orzeczniczej.

Nie sposób tymczasem zgodzić się z zarzutem podniesionym w kasacji wniesionej na korzyść skazanego J.Z.S., iż zaskarżony wyrok narusza dyspozycję art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Nie zostało w żaden sposób wykazane, że w realiach tej sprawy w ogóle występuje wskazana przez skarżącego bezwzględna przyczyna odwoławcza. W treści wymienionego przepisu ustawodawca określił jedną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jaką jest taka sprzeczność w treści orzeczenia, która uniemożliwia jego wykonanie. Z analizy powołanego przepisu wynika zatem jednoznacznie, że sprzeczność w treści orzeczenia stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą tylko i wyłącznie wówczas, gdy uniemożliwia jego wykonanie, co wymaga udowodnienia przez zainteresowaną stronę procesową.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania stwierdzić należy, iż sprzeczności takowej nie sposób doszukać się w treści orzeczenia Sądu Rejonowego w G., w odniesieniu do orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, jak również w orzeczeniu Sądu Okręgowego w S., gdyż ostatni z wymienionych Sądów w ogóle nie orzekał o obowiązku naprawienia szkody. Jest przy tym wielce charakterystyczne, że autor kasacji w swoich obszernych wywodach nie pokusił się o przedstawienie na czym ma polegać zarzucana sprzeczność. Powołując się na wystąpienie najpoważniejszego uchybienia, jakim jest wystąpienie bezwzględnej przyczyny uchylenia wyroku nie nawiązał do tej kwestii ani jednym zdaniem, przez co jedyny dopuszczalny zarzut kasacyjny ani nie został wykazany w części wstępnej nadzwyczajnego środka zaskarżenia ani nie został uzasadniony w jego części motywacyjnej.

Abstrahując od powyższego wskazać należy, iż obowiązek naprawienia szkody został określony kwotowo, a sposób jego określenia nie nastrocza żadnych

trudności odnośnie jego wykonania. Zatem zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 46 § 1 k.k. w powiązaniu z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., należy ocenić jako oczywiście bezzasadny.

Pozostałe dywagacje zaprezentowane w kasacji, pod pozorem zarzutów obrazy prawa materialnego, kwestionujące w rzeczywistości ustalenia faktyczne, nie podlegają rozpoznaniu z uwagi na wyraźne wyłączenie wynikające z treści art. 523 § 2 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

as